

GJYKATA EVROPIANE E ÇËSHTJA SHEHU KUNDËR SHQIPËRISË
(Ankimi nr. 33704/09)

VENDIM
STRASBURG
6 tetor 2016

Ky vendim është i formës së prerë, por mund të bëhet objekt i rishikimit redaktues.
Në çështjen Shehu kundër Shqipërisë,
Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut ((Seksioni i parë) Seksioni i Parë), e mbledhur si një Komitete i Përbërë nga:
Kristina Pardalos, *presidente*
Robert Spano,
Pauliine Koskelo, *gjykatës*,
dhe Renata Gegener, *zëvendësregjistrare* e Seksionit,
Pas një diskutimi me dyer të mbyllura më 13 shtator 2016,
Lëshon vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në po atë datë:

PROCEDURA

1. Çështja filloi më 19 maj 2009 me një ankim (nr. 33704/09) kundër Republikës së Shqipërisë paraqitur në Gjykatë nga një shtetase shqiptare, znj. Përpraimë Shehu (“ankuesja”) sipas nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (“Konventa”).
2. Qeveria shqiptare (“Qeveria”) u përfaqësua nga Agjentja e saj e asaj kohe znj. L.Mandia nga Zyra e Avokatit të Shtetit.
3. Më 10 korrik 2012, ankimi iu komunikua Qeverisë.

FAKTET

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

4. Ankuesja ka lindur në vitin 1947 dhe jeton në Tiranë.
5. Me anë të një vendimi të formës së prerë, i datës 21 qershor 1996, Gjykata e Rrethit Tepelenë, urdhëroi Këshillin e Rrethit Tepelenë t’i paguante ankueses 530,941 lekë shqiptarë (TË GJITHA), si kompensim për marrjen e shtëpisë së saj nga Shteti në vitin 1967. Vendimi u bë i formës së prerë në një datë të papërcaktuar në vitin 1996.
6. Më 15 korrik 1998, u lëshua një urdhër zbatimi nga gjykata.
7. Me anë të një vendimi të formës së prerë, të datës 25 prill 2008, Gjykata e Rrethit Gjirokastrë, urdhëroi Këshillin e Qarkut Gjirokastrë t’i paguante ankueses 1,237,336 TË GJITHA si një kompensim për zbatimin e vonuar të vendimit të Gjykatës së Rrethit Tepelenë, të datës 21 qershor 1996. Vendimi u bë i formës së prerë më 25 maj 2008.
8. Më 27 qershor 2008, u lëshua një urdhër zbatimi nga gjykata.
9. Nga 1996 deri në vitin 2009, ankuesi i kishte dërguar vazhdimisht letra autoriteteve për zbatimin e vendimeve të formës së prerë. Gjithashtu, ajo kishte ndërmarrë procedurat zbatuese me anë të një përmbaruesi.
10. Më 23 janar 2009, Gjykata Kushtetuese pranoi se kishte pasur një shkelje për një gjykim të drejtë si rezultat i moszbatimit të vendimeve të formës së prerë.
11. Më 8 dhjetor 2009, të dy vendimet u zbatuan dhe ankueses iu paguan shumat.

II. LIGJI DHE PRAKTIKA PËRKATËSE VENDASE

12. Ligji dhe praktika përkatëse vendase janë përshkruar në çështjet *Qufaj Co. sh.p.k. kundër Shqipërisë* (nr. 54268/00, §§ 21–26, 18 nëntor 2004) dhe Gjyli kundër Shqipërisë (nr. 32907/07, §§ 19–28, 29

shtator 2009).

LIGJI

I. SHTRIRJA E ÇËSHTJES

13. Në ankimin e saj fillestar në Gjykatë, ankuesja pretendonte se kishte pasur shkelje të neneve 6 § 1 të Konventës dhe të nenit 1 të protokollit nr. 1 të Konventës në lidhje me kohëzgjatjen e procedimeve të zbatimit të vendimeve të formës së prerë të datës 21 qershor 1996 dhe 25 prill 2008. Më 21 qershor 2013, ankuesja dorëzoi kërkesat e saj për kompensim të drejtë së bashku me ankesat shitesë për moszbatim të një vendimi vendas së formës së prerë të datës 24 janar 2009, që i akordonte asaj kompensim në vend të rikthimit të pronës së saj së trashëguar.

14. Gjykata vëren se kërkesa e re e ankuses, më datë 21 qershor 2013, nuk i ishte komunikuar palëve, duke qenë se nuk ishte përfshirë në formularin e ankimit. Në këtë mënyrë, shtrirja e çështjes përpara Gjykatës është e kufizuar brenda afatit të procedurave të zbatimit, siç u komunikua nga Qeveria, më 10 korrik 2012, sipas Rregullit 54 § 2 (b) të Rregullores së Gjykatës.

II. SHKELJE E PRETENDUAR E NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS

15. Ankuesja paraqiti shqetësimin se kohëzgjatja e procedurave të zbatimit nuk respektoi kërkesën për “kohë të arsyeshme”, parashtruar në nenin 6 § 1 të Konventës, i cili për sa ka të bëjë me çështjen, parashikon si më poshtë:

“Në përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të tij civile ... çdokush ka të drejtën për një seancë dëgjimore ... të drejtë ... nga [një] ... gjykatë ...”

16. Qeveria u mbështet në faktin se kishte pasur një mosmarrëveshje midis autoriteteve shtetërore për përgjegjësinë e tyre për të zbatuar vendimin, dhe për faktin se ankuesja nuk kishte paguar brenda afatit të duhur taksën për përmbarimin. Qeveria argumentoi se nuk kishte pasur shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës.

A. Pranueshmëria

17. Gjykata vëren se kjo ankesë nuk është e pabazuar në fakte sipas interpretimit të nenit 35 § 3 (a) të Konventës. Më tej ajo vëren se ajo nuk është e papranueshme për ndonjë arsye tjetër. Kështu, ajo duhet deklaruar e pranueshme.

B. Cilësitë

18. Gjykata vëren se periudha për shqyrtim fillonte në një datë të papërcaktuar në vitin 1996, kur vendimi i Gjykatës së Rrethit Tepelenë, i datës 21 qershor 1996 u bë i formës së prerë (shiko *Gjyli kundër Shqipërisë, cituar më sipër*, § 33). Ai përfundoi më 8 dhjetor 2009, kur u zbatua plotësisht. Procedurat e zbatimit zgjatën trembëdhjetë vjet dhe pothuajse gjashtë muaj. Vendimi i formës së prerë i datës 25 prill 2008, njohu interesin e rritur si rezultat i moszbatimit të vendimit të formës së prerë të datës 21 qershor 1996 dhe u zbatua pas një viti dhe gjashtë muajsh.

19. Më tej, Gjykata vëren se Qeveria nuk ofroi shpjegime bindëse për këtë periudhë të tejzgjatur pasiviteti dhe vonese të zbatimit të vendimit të formës së prerë të datës 21 qershor 1996. Në të vërtetë, ndryshe nga sa u parashtrua (shiko paragrafin 16 më sipër), vonesa në procedurat e zbatimit duket të jetë shkaktuar nga vetë autoritetet, dhe jo nga fakti se ankuesja nuk kishte paguar taksën e përmbarimit në afatin e duhur. Nuk ka asnjë tregues se pasiviteti dhe vonesa u shkaktuan për shkak të kompleksitetit të çështjes apo për shkak të sjelljes së ankuesit. Përkundrazi, ankuesja e kërkoi zbatimin e vendimit të formës së prerë në favor të saj disa herë (shiko paragrafin 9 më sipër).

20. Tashmë, Gjykata ka gjetur shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës në çështjet e procedurave civile ku evidentohen problematika të ngjashme me at në çështjen konkrete (shiko *Luli dhe të tjerët kundër Shqipërisë*, nr. 64480/09, 64482/09, 12874/10, 56935/10, 3129/12 dhe 31355/09, 1 prill 2014; dhe *Gjyli*, cituar më sipër, §§ 43–47).

21. Sipas të gjithë materialit të dorëzuar përpara saj, Gjykata është e mendimit se Qeveria nuk ka paraqitur fakte apo argumente për ta bindur atë që të marrë një vendim tjetër për çështjen konkrete.

Duke pasur parasysh praktikën ligjore për subjektin, ajo vendos se kohëzgjatja e procedurave të zbatimit për vendimin e formës së prerë, të datës 21 qershor 1996, ishte shtyrë shumë dhe nuk kishte respektuar kërkesën për “kohë të arsyeshme”.

III. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 1 TË PROTOKOLLIT NR. 1 TË KONVEN-TËS

22. Ankuesja u ankua edhe për kohëzgjatjen e procedurave të zbatimit sipas nenit 1 të protokollit nr. 1 të Konventës, i cili përcakton si më poshtë vijon:

“Çdo person fizik ose juridik ka të drejtën e gëzimit paqësor të pasurisë e tij. Askush nuk mund të privohet nga prona e tij, përveçse për arsye të interesit publik dhe në kushtet e parashikuara nga ligji dhe nga parimet e përgjithshme të së drejtës ndërkombëtare. Megjithatë, dispozitat e mëparshme nuk cenojnë të drejtën e shteteve për të zbatuar ligje, që ato i çmojnë të nevojshme për të rregulluar përdorimin e pasurive në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagimin e taksave ose të kontributeve ose të gjobave të tjera.

23. Qeveria parashtrroi faktin se duke qenë se shumtat e akorduara me anë të vendimeve të formës së prerë ishin paguar të plota, ankesa sipas nenit 1 të protokollit nr. 1 ishte e bazuar në fakte.

24. Duke pasur parasysh faktin se shumtat e akorduara sipas vendimeve të formës së prerë ishin paguar, sipas nenit 6 § 1 të Konventës (shiko paragrafin 21 më sipër), bazuar në gjetjet e saj, Gjykata është e mendimit se nuk është e nevojshme të shqyrtohet çështja sipas nenit 1 të protokollit nr. 1 të Konventës.

IV. ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVEN-TËS

25. Neni 41 i Konventës parashikon si më poshtë vijon:

“Kur Gjykata konstaton se ka pasur një shkelje të Konventës ose të protokolleve të saj, dhe nëse e drejta e brendshme e Palës së Lartë Kontraktuese lejon të bëhet vetëm një ndreqje e pjesshme, Gjykata, kur është e nevojshme, i akordon shpërblim të drejtë palës së dëmtuar.”

A. Dëmi

26. Ankuesja kërkoi 200,000 euro (EUR) për dëmin monetar për sa ka të bëjë me shtëpinë, e cila i kaloi shtetit në vitin 1967 dhe 300,000 EUR për dëmin jomonetar.

27. Qeveria i kundërshtoi këto kërkesa.

28. Gjykata nuk dallon ndonjë lidhje rastësore midis shkeljes së konstatuar dhe dëmit monetar të pretenduar, për këtë arsye ajo e hedh poshtë këtë kërkesë. Nga ana tjetër, Gjykata është e mendimit se ankuesja duhet të kishte mbështetur dëmin jomonetar. Duke marrë një vendim mbi një bazë të drejtë, nën këtë frymë, Gjykata i akordon asaj 3,300 EUR.

B. Kostot dhe shpenzimet

29. Ankuesja kërkoi edhe 100,000 EUR për kostot dhe shpenzimet e bëra në gjykatat vendase dhe në Gjykatën e Strasburgut.

30. Qeveria e kundërshtoi kërkesën.

31. Duke pasur parasysh faktin se ankuesja nuk paraqiti dokumente mbështetëse për kostot dhe shpenzimet, Gjykata nuk akordon asgjë për këtë gjë.

C. Interes i vonuar

32. Gjykata vendos që norma e interesit të vonuar duhet të bazohet në normën huadhënëse marxhinale të Bankës Qendrore Evropiane, së cilës i duhen shtuar pikë tre përqindëshe.

PËR KËTO ARSYE, NË MËNYRË UNANIME, GJYKATA

1. E deklaron ankimin të pranueshëm;
2. Vendos se ka pasur një shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës për sa i përket kohëzgjatjes së procedurave të zbatimit;
3. Vendos se nuk është e nevojshme që çështja të shqyrtohet nën nenin 1 të protokollit nr. 1 të

Konventës;

4. Vendos

a) se Shteti i paditur, brenda tre muajve, duhet t'i paguajë ankueses 3,300 EUR (tre mijë e treqind euro) për dëmin monetar plus çdo taksë që mund të tarifohet, të cilat duhen konvertuar në vlerën monetare të Shtetit të paditur, në normën e zbatueshme në datën e shlyerjes;

b) se që nga përfundimi i tre muajve të përmendur më sipër deri në shlyerje, interesi i thjeshtë duhet të paguhet në shumën e më sipërme, në një normë të barasvlefshme me normën huadhënëse marxhinale të Bankës Qendrore Evropiane gjatë periudhës së vonesës së pagesës plus pikë tre përqindëshe;

5. Rrëzon pjesën tjetër të kërkesës së ankueses për kompensim të drejtë.

E përgatitur në anglisht dhe njoftuar me shkrim, më 6 tetor 2016, sipas Rregullit 77 § 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

Renata Degener

Zëvendësregjistruese

(firmosur)

Kristina Pardalos

Presidente

(firmosur)

TË DREJTAVE

TË NJERIUT

SEKSIONI I PARË